

[Connie Hedegaard]

Indledningsvis vil jeg gerne takke udenrigsministeren for en meget positiv og fremfor alt en meget konkret redegørelse, hvori ministeren giver tilsagn om at iværksætte en lang række initiativer til opfølgning af administrationsdepartementets undersøgelse.

Også tak til ministeren for, at undersøgelsen overhovedet blev iværksat. Vi synes, at vi med det foreliggende materiale har fået et virkelig godt udgangspunkt for at vurdere, hvor der må sættes ind, når vi vil forbedre og effektivisere administrationen af den danske u-landsbistand, noget, som vi fra konservativ side er meget glade for nu kommer til at ske, eftersom netop en utilstrækkelig udnyttelse af de administrative ressourcer mere end noget andet kan være med til at fremme en negativ indstilling i befolkningen til den danske u-landsbistand som sådan.

Det er jo ifølge administrationsdepartementets rapporter temmelig tydeligt, at planlægningen i Danida må opprioriteres, hvad ministeren da også giver tilslutning til. Her synes vi især, at man må følge rapporternes anvisning af, at de medarbejdere, der i sidste ende skal være ansvarlige for udførelsen af projekterne, inddrages, lige så vel som ideen om at etablere en informationsdatabank for Danidaprojekter efter vores opfattelse ville være en god investering.

Også problemer omkring manglende overlap må det være relativt enkelt at få løst, således at der bliver kontinuitet i arbejdet på alle niveauer og naturligvis ikke mindst på bistandsmissionerne samt på de enkelte projekter, hvor megen spildtid kunne undgås, hvis man satsede tilstrækkeligt på at lade medarbejderen på vej ud introducere afløseren til arbejdet. I den forbindelse er ministerens tilsagn om, at der vil ske en decentralisering af såvel opgaver som ansvar, noget, vi er meget glade for.

Når man taler med Danidaudsendinge, er netop den lange kommunikationsvej hjem til København selv i relativt mindre spørgsmål, som medarbejderne på det lokale sted alligevel er de bedste til at kunne vurdere og tage stilling til, et irritationsmoment, som vi forhåbentlig kan komme til livs ved uddelegering af større ansvar til det lokale niveau. Her vil den mandskabsmæssige styrkelse af bistandsmissionerne, som ministeren bebuder, naturligvis også være en hjælp.

Generelt er vi positive over for den personalemæssige ressourceforøgelse, som ministeren stiller i udsigt, eftersom de kommende års forøgelse af bistandsbudgetterne kun får mening, hvis der forud er gået den fornødne planlægning, fulgt op af tilstrækkelig indsats i forbindelse med udførelse af projekterne, samt måske ikke mindst en opprioritering af evalueringsfasen, som jo i sidste ende er afgørende for, at den danske u-landsbistand til stadighed kan fungere endnu mere effektivt og med så få fejlpositioner som muligt.

Skal den fornødne kontinuitet i indsatsen opnås, er vi enige med ministeren i, at man må følge tilkendegivelserne i rapporterne om at mindske rokeringskadencen; og forslaget om, at udenrigsministeriets almene personale kun tilknyttes det bilaterale område, såfremt de pågældende er indstillet på at blive på området i ca. 6 år, lyder som en rimelig løsning på skismaet mellem på den ene side ønsket om at have særlig bistandskyndige tilknyttet Danida og på den anden side ønsket om en generel udenrigspolitisk indsigt hos en række medarbejdere.

At interessen for kundskaberne vedrørende u-lands- og bistandsopgaver også må være en forudsætning for at komme i betragtning på chefniveau i Danida, er efter vores mening ikke blot en rigtig, men jo også nærmest en indlysende betragtning, som vi derfor også støtter ministeren i. Især McKinsey efterlyser, at vores repræsentationer i udlandet i endnu højere grad fungerer som lytteposter for u-lands- og bistandspolitikken, hvilket så også må forudsætte, at den bistandsmæssige viden får sin plads på de respektive missioner.

Specielt er dette en åbenlys forudsætning, når der er almindelig enighed om, at Danmark må opprioritere indsatsen for at besætte stillinger i de multilaterale organisationer og derved få en større vidensmængde at trække på.

Dertil kommer, at en bedre dansk repræsentation i diverse internationale organisationer er et godt udgangspunkt, hvis eller rettere når vi fra dansk side skal have større del i såvel multilaterale projekters som multibiprojekters ordre. Her kommer erhvervslivet ind i billedet, og jeg synes, at der i rapporterne siges en række interessante ting omkring Danidas manglende samarbejde med dansk erhvervsliv. F.eks. konstaterer T. Bak-Jensen,